

ČESKÁ REPUBLIKA

USNESENÍ

Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Michaely Židlické a soudců Vlasty Formánkové a Vladimíra Sládečka o ústavní stížnosti **Petra Scheuera**, bytem Libřice 23, zastoupeného Mgr. Tomášem Vebrem, advokátem se sídlem na adrese Jaroměř, Na Cihelnách 9, proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. února 2013 č. j. 21 Co 385/2012-1334, t a k t o :

Ústavní stížnost se odmítá.

O d ů v o d n ě n í :

Ústavní stížností, doručenou Ústavnímu soudu dne 7. května 2013 a doplněnou podáním ze dne 23. května 2013, se stěžovatel podle ustanovení § 72 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o Ústavním soudu"), domáhal zrušení rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. února 2013 č. j. 21 Co 385/2012-1334. Stěžovatel má za to, že napadeným rozhodnutím byla porušena jeho ústavně zaručená základní práva, konkrétně právo na soudní a jinou ochranu podle čl. 36 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina"), právo na spravedlivý proces podle čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen "Úmluva"), právo na ochranu rodiny a rodičovství podle čl. 32 Listiny, zájem chráněný čl. 4 Listiny, vymezující možnosti ukládání povinností, právo na ochranu rodinného života podle čl. 8 Úmluvy, dále stěžovatel namítal porušení čl. 90 Ústavy České republiky (dále jen "Ústava") a porušení zákazu diskriminace ve

vztahu k dětem z druhého manželství a u rozvedeného manžela upravené čl. 21 Listiny základních práv Evropské unie.

Z předložené ústavní stížnosti a vyžádaného spisu Okresního soudu v Trutnově sp. zn. 12 P 228/99 Ústavní soud zjistil, že napadeným rozsudkem Krajský soud v Hradci Králové změnil rozsudek Okresního soudu v Trutnově ze dne 31. května 2012 č. j. 12 P 228/99-1135 ve věci výživného nezletilého syna stěžovatele narozeného v roce 1996 tak, že výživné placené stěžovatelem s účinností od 1. února 2011 do 30. června 2011 snížil z částky 1 500,- Kč měsíčně na částku 900,- Kč měsíčně a s účinností od 1. července 2011 nadále výživné zvýšil na částku 1 300,- Kč měsíčně.

Stěžovatel v ústavní stížnosti namítal porušení práva na rovnost zbraní a nedostatečné odůvodnění napadeného rozsudku, neboť podle jeho názoru se odvolací soud nevypořádal s věcnými a konkrétními námitkami stěžovatelem vznesenými. Stěžovatel rovněž namítal nepřipustnost tzv. rakouské metody výpočtu výživného soudem použité, přičemž má za to, že v důsledku svévolného zvolení si metody odvolacím soudem se napadené rozhodnutí stalo nepředvídatelným a prakticky nepřezkoumatelným, což je v rozporu s požadavkem právní jistoty. Na podporu svých tvrzení stěžovatel odkázal na nálezy Ústavního soudu vydané pod sp. zn. III. ÚS 84/94, III. ÚS 150/99, III. ÚS 1526/12, IV. ÚS 2319/11 a na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva.

Ústavní soud vzal v úvahu stěžovatelem předložená tvrzení, přezkoumal ústavní stížností napadené rozhodnutí z hlediska kompetencí daných mu Ústavou a konstatuje, že argumenty, které stěžovatel v ústavní stížnosti uvedl, nevedou k závěru, že ústavní stížnost je důvodná.

Podle ustanovení § 43 odst. 3 zákona o Ústavním soudu, usnesení o odmítnutí návrhu podle odstavců 1 a 2 musí být písemně vyhotoveno, stručně odůvodněno uvedením zákonného důvodu, pro který se návrh odmítá a musí obsahovat poučení, že odvolání není přípustné.

Ústavní soud opakovaně judikuje, že není vrcholem soustavy obecných soudů (čl. 81 a čl. 91 Ústavy) a tudíž není ani další řádnou odvolací instancí, a proto není v zásadě oprávněn zasahovat bez dalšího do rozhodování těchto soudů. Tato maxima je prolomena pouze tehdy, pokud by obecné soudy na úkor stěžovatele vykročily z mezí daných rámcem ochrany ústavně zaručených základních práv či svobod [čl. 83, čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy].

Ústavní soud současně ve svých četných rozhodnutích zřetelně definoval podmínky, při jejichž existenci má vadná aplikace podústavního práva obecným soudem za následek porušení základních práv či svobod jednotlivce [srov. náleze ze dne 10. října 2002 sp. zn. III. ÚS 74/02 (N 126/28 SbNU 85) in <http://nalus.usoud.cz>]. Je tomu tak tehdy, jestliže nepřipustně postihuje některé ze základních práv a svobod, případně pomíjí možný výklad jiný, ústavně konformní, nebo je výrazem zjevného a neodůvodněného vybočení ze standardů výkladu, jenž je v soudní praxi respektován (a představuje tím nepředvídatelnou interpretační libovůli), případně je v extrémním rozporu s požadavky věcně přiléhavého a rozumného vypořádání posuzovaného právního vztahu či v rozporu s obecně sdílenými zásadami spravedlnosti.

Pochybení tohoto charakteru v přezkoumávané věci Ústavní soud nezjistil. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že odvolací soud se celou věcí řádně zabýval, doplnil dokazování provedené soudem prvního stupně a v odůvodnění rozsudku pak své rozhodnutí zcela logickým, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Odvolací soud podrobně rozvedl, jakými úvahami se při svém rozhodování řídil a podle kterých zákonných ustanovení postupoval. Lze konstatovat, že stěžovatel v ústavní stížnosti pokračuje v polemice s obecnými soudy na úrovni jimi aplikovaného práva, a to především uplatněním obdobných námitek, jež uplatňoval již dříve. Nepřípustně očekává, že napadené rozhodnutí Ústavní soud podrobí dalšímu - v podstatě instančnímu přezkumu. K námitkám obsaženým v ústavní stížnosti je jen možno podotknout, že Ústavnímu soudu nepřísluší přehodnocovat hodnocení důkazů provedených obecnými soudy, stejně tak mu nepřísluší nahrazovat hodnocení obecných soudů (tj. skutkové a právní posouzení věci) svým vlastním. Ústavní soud považuje odůvodnění napadeného rozhodnutí za ústavně konformní a srozumitelné a nemá důvod učiněné závěry jakkoli zpochybňovat. Ve výkladu aplikovaných právních předpisů přitom neshledal Ústavní soud žádný náznak svévole, takže ani z tohoto pohledu není možno ústavní stížnost shledat důvodnou. Proto lze bez dalšího odkázat na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Ústavní soud již v minulosti opakovaně konstatoval, že mezi základní principy právního státu patří neoddělitelně zásada právní jistoty. Její nezbytnou součástí je jak předvídatelnost práva, tak i legitimní předvídatelnost postupu orgánů veřejné moci v souladu s právem a zákonem stanovenými požadavky, jež vylučuje prostor pro případnou svévoli [srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 3. března 2005 sp. zn. II. ÚS 329/04 (N 39/36 SbNU 427) in <http://nalus.usoud.cz>]. Za porušení právní jistoty a libovůli, či za porušení uvedených principů, však nelze považovat případy, kdy soudy aplikují ustanovení, která jsou součástí právního řádu, jejich rozhodnutí vyplývají z provedených důkazů a jsou řádně odůvodněna.

Ústavní soud se neztotožnil ani s tvrzením stěžovatele, podle něhož byly závěry učiněné odvolacím soudem zcela nepředvídatelné, a z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Podle platné judikatury Ústavního soudu je za překvapivé rozhodnutí považováno rozhodnutí, kterým soud druhého stupně buď potvrdí rozsudek soudu prvního stupně, ale z jiného důvodu, než o který se opíralo rozhodnutí soudu prvního stupně, anebo takové rozhodnutí, kterým odvolací soud změnil rozhodnutí soudu prvního stupně, přičemž vysloví právní závěr, který nebylo možno na základě skutkového stavu zjištěného soudem prvního stupně vůbec předvídat. O takový případ se v projednávané věci zcela evidentně nejedná.

Z obecného pohledu si je pak třeba uvědomit, že rozsah práva na spravedlivý proces, jak vyplývá z čl. 6 odst. 1 Úmluvy, není možné vykládat jako garanci úspěchu v řízení. Pokud stěžovatel nesohlasí se závěry, učiněnými ve věci rozhodujícím soudem, nelze samu tuto skutečnost, podle ustálené judikatury Ústavního soudu, považovat za zásah do základních práv chráněných Listinou a Úmluvou.

Napadené rozhodnutí není ani v rozporu se závěry, vyjádřenými ve stěžovatelem citovaných rozhodnutích Ústavního soudu a Evropského soudu pro lidská práva, neboť tyto na posuzovanou věc nedopadají.

Stěžovateli se nezdařilo doložit porušení namítaných ústavně zaručených práv, proto Ústavnímu soudu nezbylo než podanou ústavní stížnost mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků odmítnout podle ustanovení § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu jako zjevně neopodstatněnou.

P o u č e n í : Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné (§ 43 odst. 3 zákona o Ústavním soudu).

V Brně dne 10. června 2013

Michaela Židlická v.r.
předsedkyně IV. senátu Ústavního soudu

za správnost vyhotovení:
Eva Svozilová (digitálně podepsána)

